

Panegyryn medicam ... indicit. De inepta cognitionis Graeci sermonis simulatione. [Cum vita candidati F. Francke.] / [Karl Gottlob Kühn].

Contributors

Kühn, Karl Gottlob, 1754-1840.

Publication/Creation

[Leipzig] : [Staritz], [1821]

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/mqfs6fjs>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

2 (2)
D. CAROLUS GOTTLOB KÜHN

PHYSIOLOGIAE ET PATHOLOGIAE PROF. PUBL. ORD.

UNIVERSITATIS LITERARUM LIPSIENSIS

H. T.

P R O C A N C E L L A R I U S

PANEGYRIN MEDICAM

D. XVIII. MAII A. R. S. c1o1oCCCCXXI

IN

AUDITORIO IURIDICO

HABENDAM

INDICIT.

*De inepta cognitionis graeci sermonis
simulatione.*

D. CAROLUS-GOTTLOB KLIN

UNIVERSITÄT LIPPERTUM LIPPERTUM

P. O. G. A. N. C. H. I. A. R. I. U. S.

TAMAGYRIK MEDICAL

AM. NAT. A. S. C. H. I. C. A. N. A.

AMBITORIO JURIDICO

AMBITORIO

AMBITORIO

De Jure Cognationis et Affinitatis

Recherches sur les causes physiques de l'aliénation mentale par M.
Pinel fils. 1826. (Vid. Nouveau Bulletin des Sciences par la Société Philomatique à Paris. Mars 1826. p. 48)
Pour arriver à la connaissance de toutes les causes physiques de l'aliénation
mentale, M. Pinel fils a dû appliquer à cette investigation la division
suivie par Richat pour les fonctions animales et organiques, et étudier les influ-
ences variées qu'exercent l'un sur l'autre l'appareil nerveux de relation et l'appareil
général ganglionnaire. Ce plan divise son travail en deux parties principales : l'une consacrée
à la recherche dans le cerveau des lésions physiques qui produisent la folie et l'autre
à l'association des influences physiologiques et morales que les vicieuses et leurs
symptômes nerveux exercent sur les facultés intellectuelles. C'est la première
partie de ce travail que M. Pinel fils a lue à l'Académie des sciences.
Après avoir rappelé les recherches auxquelles ont été soumis jusqu'à présent les
cerveaux des aliénés, l'auteur reconnaît que leur encéphale présente en général deux
aspects fort différents : ou toute les phénomènes, tels que l'insensibilité, la rougeur, la
mollesse et du tiers cérébral annoncent qu'il a été le siège d'un afflux de sang con-
sidérable ou le foyer d'une irritation continue et d'une exaltation pathologique,
ou bien on observe une apparence tout opposée, la décoloration, la pâleur, la
densité du cerveau et l'affaiblissement des circulations, indiquant que cet
organe a été le siège d'un travail lent et chronique qui a dénaturé son organi-
sation. Les premiers de ces états produisent l'agitation, les maniaques et la folie
furieuse ; le second détermine successivement la perte de l'intelligence et de
la locomotion. M. Pinel fils rapporte des observations sur tous ces phénomènes, et les
alternations correspondantes sont rapprochées avec exactitude. Il décrit les caractères
anatomiques de ces divers lésions et notamment ceux que l'irritation apporte
dans les substances grises et blanches ; et conclut que l'on peut reconnaître dans
le cerveau les lésions physiques qui produisent la folie ; qu'il existe pour cet organe
comme pour les autres tiers, des phénomènes d'irritation ; que cette irritation a une
marche aiguë stationnaire ou chronique et se termine par résolution, par inflamma-
tion ou par induration. En remontant ainsi des alternations vers les symptômes
il se reconnaît plus les mania, les mélancolies et la démence, comme trois espèces
d'aliénation mentale, mais comme les trois périodes de la même affection ; périodes
écartées et observées dans toutes les maladies sous le nom d'état aigu, station-
naire ou en passage à l'état organique ; seulement ces périodes, dans la folie
embrassent l'espace de dix, quinze et vingt années, au lieu que leur succession
est beaucoup plus rapide dans les autres maladies.

Qui nuper in manus meas incidit HENR. STEPHANI liber de usu linguae graecae in quibusdam vocibus, quas latina usurpat, admonitio (Berol. 1736. 8.), in quo multa e scriptis eruditorum virorum exempla cumulantur, quibus luculentissime probatur, ignorantiam graecae linguae gravissimos de nominum genere, declinatione, numero, terminatione; de adiectivis nominibus, e graeco sermone sumtis, terminatione autem latina deformatis; de aliis vocabulis graecis, inusitata significatione adhibitis etc. errores peperisse — hic igitur liber me monuit, ut vestigia magni illius viri legerem atque e recentissimis temporibus exempla proferrem, quae similium errorum reos faciunt scriptores, interdum vel maxime celebratos. Ridicula et saepe absurda est simulatio cognitionis graeci sermonis, quam adeo frequenter nostri aevi scriptores prae se ferunt, ut non possimus hac de re non indignari. Nisi enim id, quod optime latinis verbis exprimi potest, graeco vocabulo insigniant, putant male, seu viro erudito minus digne scripsisse. Sed quanto melius suae existimationi consulissent, si penitus ab illa graeci sermonis cogniti simulatione abstinuissent. Nam cum et huius sermonis peritos sese fingunt, ignorantiae, quae puerum, vel prima linguae graecae elementa edoctum, pudeant, specimina edunt. Qui quidem graecae linguae abusus, nostris temporibus adeo frequens, ut tanquam morbus epidemius grassetur,

non formatione tantum terminorum, quibus partes corporis animalis, aut medicamentorum compositiones, aut morbi insiguntur, continetur, sed ad artefacta etiam corpora, instrumenta et quae sunt reliqua, transfertur. Sunt enim, qui sibi persuasum habeant, librum, aut instrumentum, aut medicamentum, aut corpus quodcumque arte productum eo plures emtores inventurum esse, quo difficilius intellectu sit nomen, quod ipsi imponunt. Ad hunc autem finem consequendum nihil aptius esse opinantur, quam si denominationem e sermone desumant, qui et a plurimis nostrae aetatis viris, eruditorum nomine salutatis, aequè negligitur, ac olim neglectus iacuit. Huius ignorantiae specimina, in scriptis medicis seculorum decimi quarti et quinti tam lepida occurrunt, ut vel maxime severo et composito homini excutiant risum. Sic ANT. GUAINERIUS Papiensis, qui inter meliores seculi decimi quinti scriptores numeratur, oesophagum derivat ab *yso*, quod *inter* denotare putat, et a *fago*, quod per *ductionem* explicat, ut igitur oesophagus sit nutrimenti intusductio. IO. de VIGO in *Practica ad filium Aloysium*, cui eruditionis utilitatem et necessitatem commendavit, (Romae 1514. f.) suae ipsius eruditionis praëclarum specimen exhibuit, cum anthracis vocabulum ab *antro* derivaret, quod abscessus ille gangraenosus formaret. IO. LANGIUS, seculo decimo sexto clarus, simile quoque ignorantiae documentum narrat. (*Epistol. medic. libr. I. p. 29.*) Cum enim plures medicos, quibuscum in convivio convenerat, quaereret, num *τρέπανον ἀβάπτιστον* vidissent, hi ultimae vocis graecae sensum ignorantes, confessi sunt, frustra quaeri in Germania *τρέπανα ἀβάπτιστα*, in qua tantum pueri et campanae baptiza-

Digitized by the Internet Archive
in 2017 with funding from
Wellcome Library

<https://archive.org/details/b29306644>

rentur. Quibus cum LANGIUS regeret, se Romae tale instrumentum apud VIGONEM, Pontificis IULII chirurgum, vidisse, celeriter respondebat, qui ex illis plurimum sapere sibi videbatur, Romae ob praesentiam summi pontificis omnino facile illa instrumenta baptizari posse. Omnium autem lepidissimum exemplum, quo sermonis graeci, cuius tamen cognitionem simulamus, ignorantia ducat, exhibet H. STEPHANUS in praefatione laudati libelli. Narrat scilicet fuisse, qui diaboli vocem e duabus graeci sermonis vocibus derivaret, quarum una, *dia*, significet *duo*, altera, *bolus*, frustum, quoniam diabolus duo de homine frustra faciat, unum de corpore, alterum de anima.

Nisi tam graviter, satis tamen absurde et hodie adhuc eadem in re peccari solet a viris, quorum auctoritas plurimum valet ad tales errores longe lateque divulgandos. Sic, ut illustri utar exemplo, REILIUS, moris, qui nunc obtinet, fingendorum vocabulorum ad indicandas res, quae optime latinis exprimi poterant verbis, tyrannide abreptus, *neurilematis* *) vocem adhibuit, quae variis modis contra graeci sermonis genium peccat. Primum enim velim doceri vel uno exemplo, τὸ νεῦρον in compositionibus verborum ο commutare cum ι. Occurrit νευροκοπέω in GALEN. de admin. anat. III. c. 9. p. 146. Bas. ubi de venae-sectionis in brachio male administratae damno exponit, quo omnium digitorum resolutio facta sit: ὀλίγον δ' ὕστερον ὁ χειρουργη-

*) Vid. Ei. exercitat. anat. fasc. I. de structura nervor. Hal. 1796. f. p. 1. „Voces tunica nervosa et nervea, cum sensum obliquum, quasi haec tunica e materia nervea conficeretur, subministrare videantur, potius graecis vocabulis neurilemate, et neurhymene utar.“

θεῖς οὐτε κινεῖν τι τῆς χειρὸς ἡδύνατο, καὶ τῶν ψαυόντων οὐκ ἡ-
 σθάνετο — ἐκεκράγει τε πρὸς τὸν ἰατρὸν αὐτῷ τῷ ῥήματι χρώμενος
 τούτῳ, ἐνευροκόπησας μὲν τὸν ταλαίπωρον. Adeo facilis est
 huius loci emendatio, ut et SCALIGER, et CORNARIUS, et meum
 Basil. edit. exemplum convenient in μὲν mutando in μέ. Dein
 quoque νευρόπαχης, non νευρίπαχης, occurrit in HIPPOCR. *de ven.*
c. 22. quem locum ita laudo, ut SCHNEIDERI, in *Lexico* s. v. legen-
 tis νευροπαχῆς, coniecturam probem. Etenim quamquam bene
 memini, ὑπόπαχης in DIOSCORIDE saepius occurrere, tamen et alia
 adiectiva in vs desinentia *v* in *η* mutant, cum coniunguntur cum
 substantiva voce, et tunc tantum *v* retinent, cum coniunguntur
 cum ὑπὸ aut ὑπέρ, ut ἡδύς, quod θυμῷ nuptum θυμηδῆς format,
 unde θυμηδία, quo GALEN. *ad Glauc.* utitur, in ὑπέρηδης autem
 primitivae vocis *v* retinet. Idem in compositis vocibus a βαρὺς,
 βαθὺς etc. locum habet, unde θυμοβαρῆς, χειροβαρῆς, aliaque
 formantur. Alterum vitium, quod in REILII *neurilema* repre-
 hendo, a sermoni graeci ignorantia pendens, est, quod ista no-
 viter excusa vox plane aliud quid significet, quam quod REILIUS
 voluit. Cum enim accuratius in nervorum structuram inquireret,
 detexit cuiuslibet nervi medullam vagina, e densa tela cellulosa
 constante, circumdatam esse, qua nervea massa, in varia fila di-
 visa, contineatur. Horum filorum nunc plura, nunc pauciora
 in fasciculos coeunt, simili vaginula cellulosa conclusos. Cuius
 quidem velamenti, tum communis, tum singulorum fasciculorum
 nomen quamquam e latina lingua commode peti poterat (quid
 enim aptius esse potest, quam externum totius nervi velamen
vaginae nerveae, intus conclusas autem, easque longe tenuiores

vaginarum nomine insignire?), tamen illud infelici ausu e graeca repetebat lingua, atque sic luculenter probavit, minus cognitam illius ipsi fuisse rationem. Nam *λήμα* secundum Etym. Gudian. p. 368. 45. denotat τὸ τῆς ψυχῆς παράστημα; ita enim loco *τύχης* legendum esse, patet quoque e Diodoro Sic. II. p. 166. ed. Wessel. ἔτι δὲ τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς πλεονεκτοῦντες ἐνεκαρτέρου τοῖς δεινοῖς.

Neque vero potest a *λήμα* derivari, quippe quod eodem Etymol. Gudiano teste, significat τὸ λαμβανόμενον, κέρδος, quoniam Etymol. M. habet τὸ δὲ (*λήμα*) ἐπὶ τοῦ λαμβανομένου, interiectis autem nonnullis verbis *λήμα*, κέρδος, θράσος, δύναμις, τόλμημα, ἀξίωμα occurrit. Quae quidem glossa mihi e confusione duarum vocum *λήμα* et *λήμμα* orta esse videtur. Manifestum enim est, significationes κέρδος (quo sensu *λήμα* apud PLUTARCH. in PERICLE c. 12. occurrit,) et ἀξίωμα pertinere tantum ad τὸ *λήμα*, contra ea θράσος, δύναμις et τόλμημα ad τὸ *λήμμα*. Cuius quidem permutationis multa congeruerunt exempla WESSELING. ad Diod. Sic. II. 58. VALKEN. ad AMMON. II. 15. PIERSON. ad MOER. p. 246. et in HERODOTO imprimis illam fere perpetuam esse probavit WESSELING. ad HERODO. p. 408. aliisque locis. Componendum ergo REILII *neurilema* ex νεῦρον et λέμμα, atque scribendum *neurolemma* (vernaculo sermone *Neurolemm*). Est autem τὸ λέμμα, EROTIANO auctore p. 242. ἡ ἐπιδεσµατικὴ καλουμένη. Quo loco dubius ARISTOTELIS locus, eadem voce de membrana natatoria avium aquaticarum utentis, melius forte illustrari et confirmari potest, quam iis, quae EXCELL. SCHAEFERUS ad ARISTOPH. *Plut.* 494. hac de re protulit. THEOPHILUS, proto-

spatharius cognominatus, *de corp. hum. fabr.* V. 26. p. 902. *Bibl. graec. Fabric. c. XII.* de praeputio eandem vocem adhibuit: πρὸς δὲ τὸ ἄκρον αὐτοῦ (αἰδοίου) ἐπιδερματὶς κρέμαται, ἣ τις ὀνομάζεται πρόσθῃ, ὅπερ ἐκτέμνεται ἐν τῇ ἀκροβυστία, quae ultima verba pessime vertuntur *in cunni percussione*, cum sensus sit, *quod in circumcissione abscinditur.* GALEN. *de simpl. med. facult.* VII. 10. II. p. 88. ed. Bas. καρύου λέμματα προσφάτω. — τῶν καρύων δ' αὐτοῦ τὸ μὲν ἐδώδιμον, ἐλαιώδες τ' ἐστὶν καὶ λεπτομερές, ὥστε δια τοῦτο καὶ ἐκχυλοῦται ῥαδίως. CORNARIUS in suo Galeni exemplo Aldino addidit: *Lego ἐκχυλοῦται.* DIOSCORIDES I. c. 197 *χολοποτά habet.* Sed equidem nihil mutandum censerem. Nam oleae fructus inter edulia quidem referendos, sed olei plenos esse atque subtilibus partibus constare, et hanc ob causam facile humorem inde elici posse. Caeterum ἐκχυλοῦσθαι lexicis ex hoc loco addi poterit. — THEOPHR. *de hist. plant.* IV. c. 12. p. 156. ed. Schneid. ὅταν συλλέξωσι (κάλαμον), τιθέασιν ὑπαίθριον ἐν τῷ λέμματι. In DIOSCORIDE saepius de exteriori velamento. Quare Etym M. p. 288. 58. δρύψελλον exponit per τὸ λέμμα, φλοιός. ATHEN. *deipnos.* II. p. 55. C. VI. 254. D. quae loca VALCKENAR. in *schol. in N. T.* to. I. p. 452. laudavit.

Talia peccata, quae a linguae graecae ignorantia pendent, plura colligi possunt e BLANCARDI *lexico med. tripert. renovato* cuius nosissima editio curata est a IAC. FR. ISENFLAMMO. Lips. 1777. Voll. II., id quod propterea acerbius dolendum est, cum hicce liber imprimis tironibus dicatus sit. Aliquot inde promam exempla. *Absinthii* nomen ab ἄψεσθαι, i. e. contrectando,

per antiphrasin derivatum esse contenditur, quod nullum animal ob eximiam amaritiem hanc herbam attingat. Sed quis unum unquam exemplum proferat, quo a futuro verbi substantivum esse derivatum probetur? Quae porro adiicitur etymologia, illa quidem ex Etym. M. p. 185. 25. hausta est. Ἀπίνθιον, εἶδος βοτάνης πικρᾶς, ὡς καὶ τὸ ἀβρότανον. ἔνιοι δὲ τῶν κωμικῶν ἀπίνθιον καλοῦσι. (Falsum igitur BLANCARDI ἀπένθιον esse patet) καὶ ἐστὶ ἀπίνθιον, ὃ οὐκ ἂν τις πῖνῃ διὰ πικρότητα ἢ παρὰ τὸ ἄπτω, οὐ οὐδεὶς ἄπτεται. Etym. Gud. convenit, praeterquam quod pro ἀβρότανον male ἀβρότινον, et pro ἀπίνθιον scribit ἀπίντιον, et ultimo loco allatam etymologiam penitus omittit. Denique ab α privativo et πίνθος deducitur absinthii nomen, quasi sit herba, quae nullam adferat delectationem. πίνθος, quod solus HESYCH. servavit, ab eo exponitur per τέρψις. — Cathartica medicamenta p. 253. commemorantur, quae nulla sunt. Nam cum haec vox descendat a καθαρκικός, debet scribi non cathartica, sed cathartica, uti recte quoque idem BLANCARDUS scripsit catharticum sal seu Ebshamense. — Simili modo depravatum est diagrydii nomen, quo intelligi constat succus Convolvuli scammoniae, lacrymarum in modum e vulnerata plantae radice guttatim stillans, et aëris calorisque accessu induratus. Δακρυδίων igitur male mutatum in Diagrydium est. In DIOSCORIDE (IV. c. 171.) autem quamquam de Convolvulo scammonia, rationibusque variis, succum plantae colligendi, copiose actum est, tamen succi stillicidium, cum lacrymarum profusione comparatum, indeque adeo nomen succi derivatum esse, ibi non legi. Videtur hocce τοῦ δακρυδίου nomen a NICANDRO fluxisse, quippe

qui in *alexiph.* non solum vs 484. δάκρυ νεοβλάστοιο καμῶνος, *lacrymam scammoniae novos surculos emittentis* habet, sed etiam de aliis plantarum succis, guttatim e vulnere stillantibus, eadem metaphora usus est, v. c. de opio vs. 433. μήκωνος κεβληγόνου δάκρυ. — Pag. 669. *ionthus* inepte deducitur aut ab ἰονθος, *simus*, quia faciem deturpet et foedet, aut ab ἄνθος, *flos*, quoniam in ipso aetatis flore et vigore efflorescat. Ex utraque voce quomodo ἰονθος oriri queat, difficile foret ostensu. Etym. M. ἰονθος deducit ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ ἄνω ἵέναι τὴν τρίχα, ὡς ἄνθος βλαστάνουσας, quod Etym. Gud. p. 279. fere iisdem verbis repetit, ἀπὸ τοῦ ἄνω ἵέναι τὴν τρίχα, ὡς ἄνθος βλαστῆσαν. Ultima vox videtur mendo laborare. Ionthi autem nomine PAUL. AEGIN. *de re med.* lib. III. p. 82. ed. Bas. intelligit ὄγκους μικροὺς καὶ σκληροὺς περὶ τὸ πρόσωπον, qui cum tempore perfectae aetatis efflorescere soleant, a nonnullis ἀκμαί vocati sunt, teste CASSIO IATROSPH. in *quaest. natur. et med.* p. 42. ed. Tig. 1562. 8. AETIUS *tetrab.* libr. VIII. p. 151. 6. πρὸς τοὺς ἐπὶ τοῦ προσώπου φρακούς. οἷς τισι καὶ ἐπὶ ἐφηλίδων δεῖ κεχρηθῆναι. καὶ ἰόνθων δεῖ κεχρηθῆναι πρὸς θυμούς τε καὶ μυρμηκίας, καὶ ἀκροχορδῶνας, γέγραπται ἐν τῷ etc. In quo loco haud dubie scribendum est: οἷς τισι καὶ ἐκ ἐφηλίδων καὶ ἰόνθων, καὶ πρ. θυμ. κ. μυρμ. κ. ἀκροχ. δεῖ χρηθῆναι, γέγρα. ect. Poteram plura exempla inscitiae graeci sermonis e BLANCARDO depromere. Sed haec haud dubie sufficienter probabunt, quam necessaria sit huius libri, tironum usibus destinati, accuratior recensio.

Consuetudinem, e graeco sermone nomina repetendi, risit quoque facetissimus quondam GEO. CPH. LICHTENBERGIUS (*Ver-*

miscite Schr. Th. VI. p. 264 — 304.) in iis, qui ne minima quidem huius linguae peritia callent. Ridendi occasionem ipsi prae-buit quidam HENRICUS de SUBERVILLE, qui instrumentum invenerat, quo variorum locorum distantias ex uno eodemque loco metiri licet, idque, ne huius inventi gloria sui-que nominis memoria periret, haud dubie in ea versatus opinione, ut reliqua instrumenta, in *metrum* desinentia, haberent in vocabuli initio inventoris nomen, HENRICOMETRUM appellavit, quod, si vim denominationis huius accuratius pensitemus, nihil aliud significare potest, quam instrumentum, ad Henricos metiendos aptum. In eodem instrumentorum catalogo, quem LICHTENBERGIUS *l. c.* exhibuit, legi alius, ab ADAMSIO Londinensi inventi et a Magellano denominatae machinae nomen, e quo ad instrumenti naturam et usum nullo modo coniectura fieri potest. MAGELLANUS enim illud, cuius usus in definienda vi telescopiorum, convexis vitris ocularibus instructorum, obiectas res augendi, esse debet, *auxometrum* nuncupavit. Sed aut *auxesimetri* (ab ἀύξεισις, PLAT. *de legg.* X. p. 897. ἀγνοοῖ πάντα εἰς ἀύξιν καὶ φθίναν, ubi tamen VALCKEN. ἀύξιν coniicit, forte quod haec duo substantiva partim a PLATONE ipso *de republ.* VIII. p. 521. E. et alibi, partim a TIMAEO *Locr.* p. 547. invicem coniungantur. Vid. RUHNKENII, VALCKEN. *et alior. epist. ex autograph. edit.* Lips. 1812. ab Amicissimo collega, I. A. H. TITTMANNO, Viro Summe Reverendo, p. 152.) aut *eunometri*, non uti LICHTENBERGIUS maluit, *auxometri* denominatio erat eligenda.

Io. BARTHIUS, Norimbergensis, instrumentum excogitavit, cuius ope tempestatis ratio in antecessum poterat definiri, idque

vernaculo sermone vocavit *Wetterparoscop*. LICHTENBERGIUS (*Neues Hanöv. Magaz.* 1794. No. 75. u. *Verm. Schrift Th.* VIII. p. 124.) nomen hoc ab initio deduxit a *baroscopio*, opinatus, inventorem permutasse ob orthographiae ignorantiam b et p. Quod quamquam falsum esse, paulo post intellexerat, rectius derivans vocem a *πάρος*, quod, ut adverbium adhibitum, *antea* denotat, et *σκοπός*, *explorator*, tamen et hanc vocis compositionem damnavit, his usus rationibus, quoniam *πάρος*, utpote adverbium, σ finale haud abiicere debeat; dein omnia vocabula, a *παρο* incipientia, rectius a *παρά* et voce, cum o brevi incipiente deriventur, et denique *πάρος* aequè ineptum sit ad componendam vocem, ac latinorum *antea*. Poterat aptius, si hybrida voce uti voluerimus, vocari *Wetterproscop*.

Sed cum copiosissima, quae adhuc supersunt, exempla ignorantiae graeci sermonis, in fingendis novis verbis proditae, hac scriptiuncula exhauriri nequeant, subsistam hic, atque causam, qua commotus haec pauca praefatus sum, declarabo. Scilicet indicanda est panegyris, cuius habendae opportunitatem suppeditavit Candidatus medicinae Praenobilissimus,

FRANCISCUS FRANCKE,

KEEDELBURGENSIS,

MEDICINAE BACCALAUREUS DIGNISSIMUS,

qui quantum elaboraverit in eo, ut se dignum redderet summis in arte medica honoribus, optime patebit e vitae academicae

THE
HISTORY
OF
THE
CITY
OF
NEW
YORK
FROM
THE
FIRST
SETTLEMENT
TO
THE
PRESENT
TIME
BY
JOHN
B. HOGAN
IN TWO VOLUMES
VOL. I
NEW YORK
PUBLISHED BY
JOHN B. HOGAN
1854

ratione, quam assidue in literarum universitatibus, Lipsiensi, Gottingensi et Berolinensi secutus est. Eam autem exposuit Ornatissimus Candidatus his verbis:

Natus sum Ileburgi anno MDCCXCVI patre CHRISTIANO GOTTLOB, Medicinae Doctore, ante XII annos praematura morte, quod pie lugeo, humanis rebus erepto, et matre CHRISTIANA CAROLINA e gente Kreysigiorum, superstite adhuc: quod sincerrimo animo mihi gratulor. Hi parentes optimi in omnibus, quas prima aetas fert, literis me imbui curarunt, atque anno aetatis undecimo in scholam Nicolaitanam, Lipsiae florentem, deduxerunt. Reliqui autem hanc iam uno anno praeterlapso, cum inde ab hoc tempore post obitum patris optimi, avunculus optimus KREYSIG, Potentissimi Reg. Saxon. Consiliarius aulicus et archiater, benignissime me Dresdam deductum, in domum suam reciperet, omnemque amorem paternum et educationis curam in se susciperet. De cuius quidem viri, et coniugis eius dilectissimae, egregia et vere paterna erga me benevolentia, et innumeris beneficiis, quibus ad hodiernum usque diem tanquam filium me exornarunt, plura dicerem, si unquam grates sat magnas, et quid intimo pectore sentiam, verbis exprimere possem. Tradidit autem ipse me primum institutionibus scholae St. crucis, in qua prae ceteris praeceptores colui fidelissimos b. PAUFLERUM et b. BRAEUNIGERUM; anno aetatis XIV vero scholae regiae Afra-nae, Misenaе florenti, ubi per integrum quinquennium institutione b. TZSCHUCKII, KOENIGII, b. HENTSCHII, KREYSIGII, WEISKII, BALZERI, WEICHERTI atque LUEDICKII frui mihi contigit,

quibus praeceptoribus pro summis in me meritis et ob insignem, quo me amplexi sunt, amorem summas publice ago gratias. Anni MDCCCXVI mense Martio Dresdam redii et civibus Academiae medico-chirurgicae adscriptus per dimidium annum scholis adsedi anatomicis et physiologicis Ill. SEILERI, botanicis b. TREUTLERI, physicis et chemicis Exc. FICINI. Mense eiusdem anni Octobri universitatem literarum Lipsiensem adii et a viro Magnif. WIELANDO, cui fasces tum erant, albo academico insertus sum. Frequentavi praelectiones philosophicas b. PLATNERI, Exc. KRUGII et Exc. POELITZII, cuius et historicis interfui, physicas et chemicas Exc. GILBERTI, botanicas et zoologicas Exc. SCHWÆGRICHENII, anatomicas b. ROSENMUELLERI, physiologicas b. PLATNERI et Exp. WEBERI, pathologicas Exc. KUEHNII, physiologicas Exc. HEINROTHI, pharmaceuticas Exc. ESCHENBACHII, exercitationes disputatorias Exc. PUCHELTII, obstetricias Exc. IOERGII. Examine theoretico mense Martii anni MDCCCXVIII feliciter superato rem publicam literariam Gottingensem petii, ubi praelectionibus adsedi Exc. STROHMMEYERI de chemia, Ill. SCHULZII de anthropologia, Ill. HIMLYI de therapia et pathologia speciali nec non de ophthalmologia, et Ill. LANGENBECKII de chirurgia, quem et ad aegrotorum lectulos comitatus sum. Tristissimis illis inter cives academicos obortis turbis, iam semestri praeterlapso reliqui hanc almam Musarum sedem et in patriam redux factus per integrum annum Dresdae commoratus sum. Hic et institutionibus privatis avunculi optimi KKEYSIGII frui sum et eiusdem scholis pathologico-therapeuticis et clinicis interfui; audiivi praeterea Ill. SEILERUM, medicinam foren-

sem, Fratrem carissimum, pathologiam et materiam medicam, Excell. CARUM, artem obstetriciam et zoologiam, Exc. OHLIUM chirurgiam docentes; frequentavi Clinicum chirurgicum Exc. OHLII, Policlinicum fratris, et obstetricium Exc. CARI. Anno MDCCCXIX in universitatem Berolinensem migravi per anni spatium Ill. GRAEFII de Akiurgia et Ill. HORNII de psychiatria praelectiones, clinica autem Perill. HUFELANDII, Ill. GRAEFII, Ill. BEHRENDII, Exc. RUSTII, et Exc. WOLFARDII frequentavi. His omnibus viris propter institutiones, qua mentem meam excoluerunt, egregias, et ob maximam, qua me ornarunt, benevolentiam obstrictissimum me sentio. Colloquio ad aegrotorum lectulos in clinico regio literarum universitatis Lipsiensis, Exp. WENDLERO feliciter superato, die secundo mensi Octob. anni praeteriti altero examine, quod rigorosum vocant, tentatus sum.

E quo tentamine cum laudatus discederet, unum eruditionis medicae specimen edendum ipsi supererat, antea, quam doctoris medicinae et chirurgiae honoribus poterat ornari. Scilicet disputatio inauguralis, quam ipse optime elaboravit,

de sede et caussis vesaniae

publice contra dissentientes defendenda est proximo die Veneris, seu d. XVIII. Mai. Quo feliciter peracto, ego, Cancellarii locum hac vice obtinens, praemissa oratiuncula Ipsi veniam dabo, summos Apollineae artis honores acquirendi.

Ne autem haec ipsa solemnitatis academica splendore ac dignitate careat, summa, qua decet, observantia et Ordinis mei,

et Candidati nomine rogo, ut, RECTOR ACADEMIAE
MAGNIFICE, SERENISSIMI PRINCIPES, ILLU-
STRISSIMI COMITES, PROCERES UTRIUSQUE
REIPUBLICAE GRAVISSIMI, COMMILITONES
AESTUMATISSIMI, ORNATISSIMIQUE, Vestra prae-
sentia honorifica nos benivole ornare velitis.

P. P. Dom. Misericord. Domini A. R. S. cIoIccccxxl.